

Arrest

nr. 168 205 van 24 mei 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 3 augustus 2015 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 juli 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2016.

Gezien het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 8 maart 2016, waaruit blijkt dat de zaak tegensprekelijk wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 22 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. AKYAZI, die loco advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing inzake Z.D. luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U werd geboren op 15 januari 1996 in Grozny (Tsjetsjenië), waar u steeds hebt gewoond. In 2002 of 2003 sneuvelde uw vader, O.D. (roepnaam U.), als strijder in de tweede Tsjetsjeense oorlog. Uw moeder, F.D. (O.V. 7.735.157), liet na zijn overlijden een overlijdensakte opstellen waaruit kon worden afgeleid dat uw vader omwille van een ziekte was overleden en jullie moesten het feit dat hij in de oorlog gesneuveld was van haar steeds geheim houden. In 2012 werd u eens opgebeld door de wijkagent die u vertelde dat hij wist wie uw vader was en leek aan te geven dat hij uw telefoongesprekken kon afluisteren. In de winter van 2012-

2013 werden u en uw zus, M.D. (O.V. 8.026.338), op school aangesproken door een leerkracht die jullie plots vroeg of jullie vader in de oorlog was gesneuveld, hetgeen jullie ontkenden. Ongeveer een week later toen u en uw zus Z.D. te voet van school naar huis wandelden werden jullie benaderd door een wagen met getinte ruiten. De inzittenden, vermoedelijk Kadyrovtsi, spraken jullie aan en vertelden jullie dat zij jullie vader kenden en ze jullie naar huis zouden brengen. Jullie keken hierbij niet om maar vluchtten weg en hielden zich enkele uren verborgen in een appartementsgebouw, waarna jullie naar huis terugkeerden. Eens thuis bleek dat jullie moeder, die jullie normaal gezien die dag van school had moeten komen ophalen maar niet was komen opdagen, een hartaanval had gekregen. Hierna gingen jullie niet meer naar school en jullie sloten zich thuis op. Uw moeder vertelde u dat zij in de apotheek waar ze werkte door een persoon, vermoedelijk een medewerker van de rebellen, werd bezocht die er medicijnen voor gewonden wilde kopen, en dat zij nadien eveneens door een auto werd achtervolgd en de inzittenden haar aanspraken over haar man.

In februari of in maart 2013 verdween uw oom, D.D., de broer van uw vader die eveneens afkomstig is uit Tsjetsjenië, spoorloos, nadat hij door onbekenden van thuis uit werd meegenomen.

Op 3 of 4 mei 2013 reisde u samen met uw moeder, uw zus M.D., uw broer, Mu.D. (O.V. 7.735.157), alsook uw tante, de vrouw van uw oom D.D., en haar kinderen, naar Polen, waar uw moeder op 8 mei 2013 een asielaanvraag indiende. Zonder dat uw moeder haar asielprocedure in Polen verder doorliep reisden jullie vervolgens door naar Duitsland waar uw moeder op 31 mei 2013 eveneens een asielaanvraag indiende. In Duitsland werd uw moeders asielaanvraag afgewezen omdat Polen verantwoordelijk werd geacht voor de behandeling van haar beroep op internationale bescherming. Uw tante en haar kinderen bleven in Duitsland achter, maar u, uw moeder, uw zus en uw broer reisden verder door naar België waar uw moeder op 11 juli 2013 eveneens een asielaanvraag indiende. Op 17 september 2013 werd uw moeder door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten betekend (bijlage 26quater) omdat opnieuw Polen verantwoordelijk werd bevonden voor de behandeling van haar asielaanvraag. Eind september of begin oktober 2013 liet uw moeder u, uw zus en uw broer achter in het opvangcentrum waar jullie verbleven en sindsdien ontbreekt elk spoor van haar. Op 7 april 2014 diende u, en op 24 februari 2015 uw zus M.D., eveneens een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties.

U legt geen documenten neer ter ondersteuning van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat de problemen die u in uw land van herkomst kende en die deel uitmaken van de reden van uw vlucht verbonden waren met de problemen van uw zus, M.D. (O.V. 8.026.338). Aangezien ik in het kader van de asielaanvraag van uw zus M.D. (O.V. 8.026.338), de beslissing nam tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw zus M.D. (O.V. 8.026.338), werd genomen, verwijs ik graag naar haar beslissing. Deze luidt als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten, omdat u en uw familieleden in Tsjetsjenië problemen kenden met onbekenden, vermoedelijk Kadyrovtsi, omdat uw vader tijdens de tweede Tsjetsjeense oorlog gestreden heeft, toen hij ook sneuvelde.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Vooreerst zij opgemerkt dat er geen concrete aanwijzingen voorhanden zijn, noch door u of uw zus werden aangereikt, waaruit blijkt dat uw vader effectief als strijder tijdens de Tweede Tsjetsjeense

oorlog overleed, en waarin de door jullie aangehaalde vervolgingsfeiten hun oorsprong vinden. Zo bevat het dossier van de asielaanvraag van uw moeder, F.D. (O.V. 7.735.157), in Duitsland, een kopie van de overlijdensakte van uw vader. Hieruit blijkt dat uw vader op 23 oktober 2002 overleed, doch dit document toont niet aan in welke omstandigheden hij het leven liet. Verder werd na grondig opzoekingswerk door de documentatiedienst van het Commissariaat-generaal, CEDOCA, geen informatie teruggevonden over het overlijden van uw vader op 23 oktober 2002, die volgens uw zus Z.D. een leidende functie bekleedde bij de rebellen (CGVS zus Z.D. 21/05/2014, p. 5), noch van de verdwijning van uw oom, uw vaders broer, D.D., in 2013.

Daarnaast wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande de problemen die jullie naar aanleiding van de vroegere strijdersactiviteiten van uw vader zo een 10 jaar na zijn overlijden zouden hebben gekend, ondermijnd, daar u hieromtrent onderling tegenstrijdige en onaannemelijk vage verklaringen aflegde.

Zo verklaarde u tijdens uw horen op het Commissariaat-generaal dat u en uw zus door een leerkracht op school over jullie vader werden aangesproken en een week later door een wagen werden gevolgd toen jullie van school naar huis liepen **eind 2012, nog voor de jaarwisseling** (CGVS I, p. 8-9; CGVS II, p. 2). In het kader van de bijzondere verblijfsprocedure die u voordien als niet-begeleide minderjarige nog doorliep bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u op 10 december 2013 (toen u bijna 17 jaar oud was) daarentegen dat u en uw zus in **januari 2013**, namelijk na de jaarwisseling, door een leerkracht over jullie vader werden aangesproken en nadien door inzittenden van een wagen met getinte ruiten werden gevolgd en aangesproken (DVZ, gehoor MINTEH p. 8). Toen u met uw eerdere verklaring op de DVZ werd geconfronteerd, antwoordde u het zich eerst niet te herinneren maar besloot u nadien dat het toch voor de jaarwisseling was (CGVS II, p. 3). Het louter vasthouden aan een versie van de feiten biedt echter geen verschoonbare uitleg die bovenstaande tegenstrijdigheid kan opheffen.

Voorts verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat jullie na het incident waarbij u en uw zus door een verdachte wagen werden gevolgd nog iets minder dan een week naar school zijn gegaan, waarna de Nieuwjaarsvakantie volgde, en dat jullie na de Nieuwjaarsvakantie uit voorzorg niet meer naar school zijn gegaan (CGVS I, p. 9-10). Tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal gaf u dan weer aan dat jullie na bovenvermeld incident onmiddellijk niet meer naar school zijn gegaan, tevens aangezien het toen reeds Nieuwjaarsvakantie was, en jullie na de Nieuwjaarsvakantie niet meer naar school terugkeerden (CGVS II, p. 5), wat niet in overeenstemming kan worden gebracht met uw voorgaande verklaringen hieromtrent dat jullie nog bijna een week naar school gingen.

Daarnaast verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat u en uw zus uw moeder over het feit dat jullie door een leerkracht op school werden aangesproken vertelden en dit op dezelfde dag (CGVS I, p. 8). Tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u dan weer dat u en uw zus uw moeder hierover vertelden op de daaropvolgende dag, aangezien uw moeder zich toen onwel voelde. Toen u werd geconfronteerd met uw eerdere verklaring dat jullie het haar op dezelfde dag van het incident vertelden, ontkende u dit te hebben verklaard (CGVS II, p. 3). Het louter ontkennen van een van de door u gegeven versies, volstaat evenmin om bovenstaande tegenstrijdigheid te verklaren.

Verder gaf u in het kader van de bijzondere verblijfsprocedure die u als niet-begeleide minderjarige doorliep op de DVZ aan dat na het incident waarbij u en uw zus door een verdachte auto werden gevolgd en jullie hierover jullie moeder hadden ingelicht, zij jullie verschillende vragen hierover stelde. Zo wilde ze weten welke auto dat was, wie erin zat, welke nummerplaat de auto had (DVZ, gehoor MINTEH, p. 9). Op het Commissariaat-generaal verklaarde u echter dat toen u en uw zus uw moeder hierover inlichtten zij weliswaar schrok, maar dat zij hierop verder niets heeft gezegd of geantwoord. Wanneer u dan uitdrukkelijk gevraagd werd of uw moeder toen bepaalde vragen had, antwoordde u het niet meer te weten (CGVS II, p. 5). Ook deze uitleg volstaat niet om bovenstaande vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen.

Tevens is het opmerkelijk dat u op de DVZ in het kader van uw bijzondere verblijfsprocedure als niet-begeleide minderjarige verklaarde dat jullie de dag dat jullie door een wagen werden gevolgd met 3 waren (DVZ, gehoor MINTEH, p. 8), terwijl u op het Commissariaat-generaal hierover verklaarde dat enkel u en uw zus hierbij aanwezig waren. Toen u gewezen werd op uw eerdere verklaring dat jullie toen met 3 waren, ontkende u dit te hebben verklaard (CGVS II, p. 4), wat ook deze ongerijmdheid geenszins opheft. Toen u op het Commissariaat-generaal dan werd gevraagd waar uw broer op dat moment was, verklaarde u dit eerst zowaar niet meer te weten. Nadien verklaarde u dan weer dat uw broer toen reeds eerder naar huis was gegaan. U wist echter niet meer of uw broer dan thuis was toen u en uw zus na dit incident waarbij jullie door een wagen werden gevolgd thuis kwamen, waar wel de burens aanwezig waren alsook een ambulance aangezien uw moeder een hartaanval had gekregen (CGVS II, p. 4).

Daar deze elementen raken aan de kern van uw asielrelaas, kan redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hieromtrent gedetailleerde en coherente verklaringen kon afleggen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas onderuit gehaald.

Ook uw zus legde inconsistente en onaannemelijk vage verklaringen af met betrekking tot dezelfde kernaspecten van jullie asielrelaas. Zo verklaarde uw zus tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat de incidenten waarbij jullie door een leerkracht werden aangesproken over jullie vader en nadien door een wagen werden gevolgd, plaatsvonden in de winter, eind 2012, nog vóór het nieuwe jaar (CGVS I zus, p. 6-7, 11-12). Tijdens haar tweede gehoor verklaarde uw zus dan weer zich niet meer te herinneren of deze incidenten dan wel in december 2012 of januari 2013 plaatsvonden (CGVS II zus, p. 5). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas verder aangetast.

Zij voorts opgemerkt dat het niet aannemelijk is dat u zo weinig op de hoogte bleek van de persoonlijke problemen die uw moeder in ditzelfde verband zou hebben gekend, hoewel uw zus Z.D. hier wel van op de hoogte was. U verklaarde louter uit een gesprek tussen uw moeder en grootmoeder te hebben vernomen dat ook uw moeder door een wagen achtervolgd werd (CGVS I, p. 7-8). Uw zus zou u over de verdere details van de problemen die uw moeder had gekend niets hebben verteld (CGVS II, p. 5). U verklaart zowaar dat u, uw zus en uw broer niet spreken over jullie problemen (CGVS II, p. 4). Uw zus wist echter meer over de persoonlijke problemen van uw moeder te vertellen. Zo vernam zij van haar dat zij bezocht werd in de apotheek waar zij werkte door een man die medicijnen voor gewonden wilde kopen, volgens uw moeder een medewerker van de rebellen, en dat ze nadien door mensen werd gevolgd die haar aanspraken over haar man (CGVS I zus, p. 7, 11; CGVS II zus, p. 5-7). Het is in de door jullie omschreven situatie – jullie verlieten met heel het gezin jullie land van herkomst om zich vervolgens in een geheel vreemd land te beroepen op internationale bescherming waarna jullie moeder jullie hier in de steek liet – echter niet aannemelijk dat uw zus u hierover niet zou hebben ingelicht of jullie deze zaken niet verder zouden bespreken. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd.

Ten slotte zij opgemerkt dat uit uw Russisch internationaal paspoort blijkt dat u hiermee op 15 juni 2012, op 15-jarige leeftijd, naar Georgië, waar bovendien de ouders van uw moeder wonen, hebt gereisd, en op 23 augustus 2012, zo een 2 maanden later, opnieuw van Georgië naar Rusland reisde. U verklaarde echter nooit eerder in het buitenland te hebben verbleven. U zou ook nooit contact hebben gehad met uw grootouders in Georgië en verklaart hen nooit te hebben ontmoet. Toen u werd geconfronteerd met deze in- en uitreisstempels in uw paspoort, ontkende u ooit in Georgië te zijn geweest en beweerde u niet te weten waar deze stempels vandaan komen (CGVS II, p. 5-6). Deze uitleg is geenszins geloofwaardig, hetgeen het vermoeden doet ontstaan dat u bewust een aantal zaken achterhoudt voor de Belgische instanties, zoals een mogelijk legaal verblijf/verblijfsalternatief in een derde land. Zo doet dit ook twijfel rijzen aangaande uw bewering uw grootouders in Georgië, waar u volgens uw paspoort wel degelijk 2 maanden hebt verbleven, niet te kennen. In het kader van uw bijzondere verblijfsprocedure als niet-begeleide minderjarige verklaarde uw voogd aangaande deze stempels dat u toen uw moeder vergezeld hebt toen zij voor een medische behandeling naar een Georgisch ziekenhuis ging. Hierover vermeldde u zelf echter niets op het Commissariaat-generaal. U verklaarde er daarentegen dat u op 12-jarige leeftijd omwille van een medische behandeling met uw moeder eens naar een ziekenhuis bent gegaan, ergens op 2 à 3 uur rijden van Grozny, waar een u onbekende taal werd gesproken. Aangezien u in 2009 12 jaar was, kan deze uitleg geenszins verklaren waarom er stempels in uw paspoort staan van 2012, namelijk toen u 15 jaar was, waaruit blijkt dat u toen 2 maanden in Georgië bent geweest, hetgeen u ontkent. Hierdoor wordt uw algehele geloofwaardigheid onderuit gehaald.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop

zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De Russische binnenlandse paspoorten van u, uw zus, uw moeder en uw broer, neergelegd door uw moeder in het kader van haar asielaanvraag, bevatten louter informatie aangaande jullie identiteit, die niet betwist wordt, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde vervolgingsfeiten."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. De bestreden beslissing inzake M.D. luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U werd geboren op 24 januari 1997 in Grozny (Tsjetsjenië), waar u steeds hebt gewoond. In 2002 of 2003 sneuvelde uw vader, O.D. (roepnaam U.), als strijder in de tweede Tsjetsjeense oorlog. Uw moeder, F.D. (O.V. 7.735.157), liet na zijn overlijden een document opstellen waaruit kon worden afgeleid dat uw vader omwille van een ziekte was overleden en jullie moesten het feit dat hij in de oorlog gesneuveld was van haar steeds geheim houden. Eind 2012, kort voor het nieuwe jaar, werden u en uw zus, Z.D. (O.V. 7.868.875), op school aangesproken door een leerkracht die jullie plots vroeg of jullie vader in de oorlog was gesneuveld, hetgeen jullie ontkenden. Ongeveer een week later, nog voor de jaarwisseling, toen u en uw zus Z.D. te voet van school naar huis wandelden werden jullie benaderd door een wagen met getinte ruiten. De inzittenden, vermoedelijk Kadyrovtsi, spraken jullie aan en vertelden jullie dat zij jullie vader kenden en ze jullie naar huis zouden brengen. Jullie keken hierbij niet om maar vluchtten weg en hielden zich enkele uren verborgen in een appartementsgebouw, waarna jullie naar huis terugkeerden. Eens thuis bleek dat jullie moeder, die jullie normaal gezien die dag van school had moeten komen ophalen maar niet was komen opdagen, een hartaanval had gekregen. De volgende dag vertelden u en uw zus haar over het incident waarbij jullie door een auto gevolgd werden. Hierna mochten jullie niet meer naar school gaan en jullie sloten zich alleen thuis op. Uit een gesprek tussen uw moeder en uw grootmoeder kwam u nog te weten dat ook uw moeder door een auto zou zijn achtervolgd.

In februari of in maart 2013 verdween uw oom, D.D., de broer van uw vader die eveneens afkomstig is uit Tsjetsjenië, spoorloos, nadat hij door onbekenden van thuis uit werd meegenomen.

Op 3 mei 2013 reisde u samen met uw moeder, uw zus Z.D., uw broer, Mu.D. (O.V. 7.735.157), alsook uw tante, de vrouw van uw oom D.D., en haar kinderen, naar Polen, waar uw moeder op 8 mei 2013 een asielaanvraag indiende. Zonder dat uw moeder haar asielpcedure in Polen verder doorliep reisden jullie vervolgens door naar Duitsland waar uw moeder op 31 mei 2013 eveneens een asielaanvraag indiende. In Duitsland werd uw moeders asielaanvraag afgewezen omdat Polen verantwoordelijk werd geacht voor de behandeling van haar beroep op internationale bescherming. Uw tante en haar kinderen bleven in Duitsland achter, maar u, uw moeder, uw zus en uw broer reisden verder door naar België waar uw moeder op 11 juli 2013 eveneens een asielaanvraag indiende. Op 17 september 2013 werd uw moeder door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten betekend (bijlage 26quater) omdat opnieuw Polen verantwoordelijk werd bevonden voor de behandeling van haar asielaanvraag. Eind september of begin oktober 2013 liet uw moeder u, uw zus en uw broer achter in het opvangcentrum waar jullie verbleven en sindsdien ontbreekt elk spoor van haar. Op 7 april 2014 diende uw zus Z.D., en op 24 februari 2015 uzelf, eveneens een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties.

U legt geen documenten neer ter ondersteuning van uw asielaanvraag.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter.

Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten, omdat u en uw familieleden in Tsjetsjenië problemen kenden met onbekenden, vermoedelijk Kadyrovtsi, omdat uw vader tijdens de tweede Tsjetsjeense oorlog gestreden heeft, toen hij ook sneuvelde.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Vooreerst zij opgemerkt dat er geen concrete aanwijzingen voorhanden zijn, noch door u of uw zus werden aangereikt, waaruit blijkt dat uw vader effectief als strijder tijdens de Tweede Tsjetsjeense oorlog overleed, en waarin de door jullie aangehaalde vervolgingsfeiten hun oorsprong vinden. Zo bevat het dossier van de asielaanvraag van uw moeder, F.D. (O.V. 7.735.157), in Duitsland, een kopie van de overlijdensakte van uw vader. Hieruit blijkt dat uw vader op 23 oktober 2002 overleed, doch dit document toont niet aan in welke omstandigheden hij het leven liet. Verder werd na grondig opzoekingswerk door de documentatiedienst van het Commissariaat-generaal, CEDOCA, geen informatie teruggevonden over het overlijden van uw vader op 23 oktober 2002, die volgens uw zus Z.D. een leidende functie bekleedde bij de rebellen (CGVS zus Z.D. 21/05/2014, p. 5), noch van de verdwijning van uw oom, uw vaders broer, D.D., in 2013.

Daarnaast wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande de problemen die jullie naar aanleiding van de vroegere strijdersactiviteiten van uw vader zo een 10 jaar na zijn overlijden zouden hebben gekend, ondermijnd, daar u hieromtrent onderling tegenstrijdige en onaannemelijk vage verklaringen aflegde.

Zo verklaarde u tijdens uw gehoren op het Commissariaat-generaal dat u en uw zus door een leerkracht op school over jullie vader werden aangesproken en een week later door een wagen werden gevolgd toen jullie van school naar huis liepen **eind 2012, nog voor de jaarwisseling** (CGVS I, p. 8-9; CGVS II, p. 2). In het kader van de bijzondere verblijfsprocedure die u voordien als niet-begeleide minderjarige nog doorliep bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u op 10 december 2013 (toen u bijna 17 jaar oud was) daarentegen dat u en uw zus in **januari 2013**, namelijk na de jaarwisseling, door een leerkracht over jullie vader werden aangesproken en nadien door inzittenden van een wagen met getinte ruiten werden gevolgd en aangesproken (DVZ, gehoor MINTEH p. 8). Toen u met uw eerdere verklaring op de DVZ werd geconfronteerd, antwoordde u het zich eerst niet te herinneren maar besloot u nadien dat het toch voor de jaarwisseling was (CGVS II, p. 3). Het louter vasthouden aan een versie van de feiten biedt echter geen verschoonbare uitleg die bovenstaande tegenstrijdigheid kan opheffen.

Voorts verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat jullie na het incident waarbij u en uw zus door een verdachte wagen werden gevolgd nog iets minder dan een week naar school zijn gegaan, waarna de Nieuwjaarsvakantie volgde, en dat jullie na de Nieuwjaarsvakantie uit voorzorg niet meer naar school zijn gegaan (CGVS I, p. 9-10). Tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal gaf u dan weer aan dat jullie na bovenvermeld incident onmiddellijk niet meer naar school zijn gegaan, tevens aangezien het toen reeds Nieuwjaarsvakantie was, en jullie na de Nieuwjaarsvakantie niet meer naar school terugkeerden (CGVS II, p. 5), wat niet in overeenstemming kan worden gebracht met uw voorgaande verklaringen hieromtrent dat jullie nog bijna een week naar school gingen.

Daarnaast verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat u en uw zus uw moeder over het feit dat jullie door een leerkracht op school werden aangesproken vertelden en dit op dezelfde dag (CGVS I, p. 8). Tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u dan weer dat u en uw zus uw moeder hierover vertelden op de daaropvolgende dag, aangezien uw moeder zich toen onwel voelde. Toen u werd geconfronteerd met uw eerdere verklaring dat jullie het haar op dezelfde dag van het incident vertelden, ontkende u dit te hebben verklaard (CGVS II, p. 3). Het louter ontkennen van een van de door u gegeven versies, volstaat evenmin om bovenstaande tegenstrijdigheid te verklaren.

Verder gaf u in het kader van de bijzondere verblijfsprocedure die u als niet-begeleide minderjarige doorliep op de DVZ aan dat na het incident waarbij u en uw zus door een verdachte auto werden gevolgd en jullie hierover jullie moeder hadden ingelicht, zij jullie verschillende vragen hierover stelde. Zo wilde ze weten welke auto dat was, wie erin zat, welke nummerplaat de auto had (DVZ, gehoor MINTEH, p. 9). Op het Commissariaat-generaal verklaarde u echter dat toen u en uw zus uw moeder hierover inlichtten zij weliswaar schrok, maar dat zij hierop verder niets heeft gezegd of geantwoord. Wanneer u dan uitdrukkelijk gevraagd werd of uw moeder toen bepaalde vragen had, antwoordde u het niet meer te weten (CGVS II, p. 5). Ook deze uitleg volstaat niet om bovenstaande vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen.

Tevens is het opmerkelijk dat u op de DVZ in het kader van uw bijzondere verblijfsprocedure als niet-begeleide minderjarige verklaarde dat jullie de dag dat jullie door een wagen werden gevolgd met 3 waren (DVZ, gehoor MINTEH, p. 8), terwijl u op het Commissariaat-generaal hierover verklaarde dat enkel u en uw zus hierbij aanwezig waren. Toen u gewezen werd op uw eerdere verklaring dat jullie toen met 3 waren, ontkende u dit te hebben verklaard (CGVS II, p. 4), wat ook deze ongerijmdheid geenszins opheft. Toen u op het Commissariaat-generaal dan werd gevraagd waar uw broer op dat moment was, verklaarde u dit eerst zowaar niet meer te weten. Nadien verklaarde u dan weer dat uw broer toen reeds eerder naar huis was gegaan. U wist echter niet meer of uw broer dan thuis was toen u en uw zus na dit incident waarbij jullie door een wagen werden gevolgd thuis kwamen, waar wel de burens aanwezig waren alsook een ambulance aangezien uw moeder een hartaanval had gekregen (CGVS II, p. 4).

Daar deze elementen raken aan de kern van uw asielrelaas, kan redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hieromtrent gedetailleerde en coherente verklaringen kon afleggen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas onderuit gehaald.

Ook uw zus legde inconsistente en onaannemelijk vage verklaringen af met betrekking tot dezelfde kernaspecten van jullie asielrelaas. Zo verklaarde uw zus tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat de incidenten waarbij jullie door een leerkracht werden aangesproken over jullie vader en nadien door een wagen werden gevolgd, plaatsvonden in de winter, eind 2012, nog vóór het nieuwe jaar (CGVS I zus, p. 6-7, 11-12). Tijdens haar tweede gehoor verklaarde uw zus dan weer zich niet meer te herinneren of deze incidenten dan wel in december 2012 of januari 2013 plaatsvonden (CGVS II zus, p. 5). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas verder aangetast.

Zij voorts opgemerkt dat het niet aannemelijk is dat u zo weinig op de hoogte bleek van de persoonlijke problemen die uw moeder in ditzelfde verband zou hebben gekend, hoewel uw zus Z.D. hier wel van op de hoogte was. U verklaarde louter uit een gesprek tussen uw moeder en grootmoeder te hebben vernomen dat ook uw moeder door een wagen achtervolgd werd (CGVS I, p. 7-8). Uw zus zou u over de verdere details van de problemen die uw moeder had gekend niets hebben verteld (CGVS II, p. 5). U verklaart zowaar dat u, uw zus en uw broer niet spreken over jullie problemen (CGVS II, p. 4). Uw zus wist echter meer over de persoonlijke problemen van uw moeder te vertellen. Zo vernam zij van haar dat zij bezocht werd in de apotheek waar zij werkte door een man die medicijnen voor gewonden wilde kopen, volgens uw moeder een medewerker van de rebellen, en dat ze nadien door mensen werd gevolgd die haar aanspraken over haar man (CGVS I zus, p. 7, 11; CGVS II zus, p. 5-7). Het is in de door jullie omschreven situatie – jullie verlieten met heel het gezin jullie land van herkomst om zich vervolgens in een geheel vreemd land te beroepen op internationale bescherming waarna jullie moeder jullie hier in de steek liet – echter niet aannemelijk dat uw zus u hierover niet zou hebben ingelicht of jullie deze zaken niet verder zouden bespreken. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd.

Ten slotte zij opgemerkt dat uit uw Russisch internationaal paspoort blijkt dat u hiermee op 15 juni 2012, op 15-jarige leeftijd, naar Georgië, waar bovendien de ouders van uw moeder wonen, hebt gereisd, en op 23 augustus 2012, zo een 2 maanden later, opnieuw van Georgië naar Rusland reisde. U verklaarde echter nooit eerder in het buitenland te hebben verbleven. U zou ook nooit contact hebben gehad met uw grootouders in Georgië en verklaart hen nooit te hebben ontmoet. Toen u werd geconfronteerd met deze in- en uitreisstempels in uw paspoort, ontkende u ooit in Georgië te zijn geweest en beweerde u niet te weten waar deze stempels vandaan komen (CGVS II, p. 5-6). Deze uitleg is geenszins geloofwaardig, hetgeen het vermoeden doet ontstaan dat u bewust een aantal zaken achterhoudt voor de Belgische instanties, zoals een mogelijk legaal verblijf/verblijfsalternatief in een derde land. Zo doet dit ook twijfel rijzen aangaande uw bewering uw grootouders in Georgië, waar u volgens uw paspoort wel degelijk 2 maanden hebt verbleven, niet te kennen. In het kader van uw bijzondere verblijfsprocedure als niet-begeleide minderjarige verklaarde uw voogd aangaande deze stempels dat u toen uw moeder vergezeld hebt toen zij voor een medische behandeling naar een Georgisch ziekenhuis ging. Hierover vermeldde u zelf echter niets op het Commissariaat-generaal. U verklaarde er daarentegen dat u op 12-jarige leeftijd omwille van een medische behandeling met uw moeder eens naar een ziekenhuis bent gegaan, ergens op 2 à 3 uur rijden van Grozny, waar een u onbekende taal werd gesproken. Aangezien u in 2009 12 jaar was, kan deze uitleg geenszins verklaren waarom er stempels in uw paspoort staan van 2012, namelijk toen u 15 jaar was, waaruit blijkt dat u toen 2 maanden in Georgië bent geweest, hetgeen u ontkent. Hierdoor wordt uw algehele geloofwaardigheid onderuit gehaald.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen.

De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De Russische binnenlandse paspoorten van u, uw zus, uw moeder en uw broer, neergelegd door uw moeder in het kader van haar asielaanvraag, bevatten louter informatie aangaande jullie identiteit, die niet betwist wordt, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde vervolgingsfeiten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeksters voeren in hun verzoekschrift van 31 juli 2015 een schending aan van de zorgvuldigheidsverplichting, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) *juncto* de materiële "motiveringverplichting" en van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet *juncto* de materiële "motiveringverplichting". Zij voeren tevens machtsmisbruik aan.

Verzoeksters benadrukken hun "uitzonderlijke situatie". Ze stellen dat ze "nog zeer jong" waren toen hun vader stierf en dat ze nooit exact hebben geweten "wat de werkelijke en verregaande problemen waren die zij gekend hebben in Tsjetsjenië". Het is volgens hen "logisch dat zeer jonge kinderen dit niet kunnen inschatten, hiervan niet volledig op de hoogte zijn en bijgevolg niet exact kunnen duiden wat de effectieve problematiek is", temeer gezien "geen enkel ouder zou zijn kinderen belasten met dergelijke onveiligheden en onzekerheden". Ze vinden het "kennelijk onredelijk van het commissariaat-generaal om verzoeksters vaagheid te verwijten". Ze benadrukken: "Zij kunnen niet meer vertellen dan wat zij weten en wat ze hebben meegemaakt. De problemen die ze gekend hebben, kunnen ze niet in detail duiden, maar dit impliceert niet dat de problemen er niet zijn."

Ze wijzen erop dat "wat ze hebben meegemaakt kadert ook in een gekende problematiek en vinden steun in objectieve informatie", waarvoor ze verwijzen naar "Algemeen Ambtsbericht: Russische Federatie, Ministerie van Buitenlandse Zaken van Nederland" van juli 2014.

Wat de tegenstrijdigheden betreft in verband met de tijdslijn van de incidenten, voeren ze aan dat M.D. "onder grote stress" stond, dat zij "nog eens totaal verweesd" achterbleef nadat hun moeder hen achterliet in België en dat zij "door grote stress, zonder na te denken en door snel te antwoorden, als MINDERJARIGE bij een eerste procedure een foute data vermeld" heeft. Het betreft, aldus verzoeksters, een "louter vergissing". Ze "zijn formeel: de achtervolgingen deden zich voor in december 2012, de week voor de vakantie van de jaarwisseling".

Zij stellen dat M.D. "nooit heeft wille zeggen dat haar moeder niets heeft gezegd of nooit heeft geantwoord toen zij werd ingelicht over de achtervolging". Volgens hen is er "duidelijk sprake van miscommunicatie" en heeft M.D. "de vraag tijdens het gehoor op het commissariaat-generaal verkeerd begrepen". Zij dacht dat de dossierbeheerder "naar een verder specifieke reactie vroeg om te kijken of haar mama abnormaal had gereageerd of zelf nog informatie over de problemen, die zij zelf ook had, heeft gelost". Zij vinden het "evident dat de moeder nadat verzoeksters verteld hebben over hun achtervolging wel ongerust was en vragen had".

Zij wijzen erop dat Z.M. zich wél kon herinneren dat haar moeder vroeg naar de nummerplaat, welke auto, of ze iemand gezien had en wat er precies gebeurd was, maar benadrukken dat zij niet het volledige gesprek kan navertellen, *“wat ook niet verwacht mag worden van een asielzoekster”*. Dat M.D. niet meer weet welke vragen haar moeder precies stelde toen ze hun moeder inlichtte over de problemen die zij hadden, vinden verzoeksters *“toch niet meer dan logisch”*.

Aangaande het aantal personen die aanwezig waren toen verzoeksters achtervolgd werden door een auto, stellen ze dat M.D. *“nooit verklaard (heeft) dat ze met 3 waren op het moment van de achtervolging”*. Volgens hen is verwarring ontstaan tijdens het interview omdat ze vermeldde dat hun broer ook naar dezelfde school ging. Ze *“zijn formeel, hun broer was niet aanwezig tijdens de achtervolging op terugweg van school. Hun broer loopt immers op andere momenten school dan verzoeksters, nu jongens en meisjes andere lesuren hebben. Zij waren maar met 2 op het moment van de achtervolging en er is nooit iets anders verklaard door verzoeksters.”*.

Dat verzoeksters niet veel weten over de problemen van hun moeder vinden zij *“evident”*. Zij wijzen erop dat M.D. amper 18 jaar oud is en Z.D. 19 jaar: *“In de jaren dat verzoeksters problemen hebben gekend in Rusland, waren ze beide nog zeer jong, nog kinderen. Het is evident dat een moeder haar jonge kinderen wil beschermen. Zij kan bijgevolg ook moeilijk de problemen die haar moeder gekend heeft kaderen.”*. Ze benadrukken verder dat Z.D. iets ouder en ook aandachtiger is voor de problemen die ze gekend hebben in Rusland, dat zij haar jongere zus in bescherming wilde nemen en dat aldus *“nooit verteld (werd) aan de jongste gezinsleden dat de moeder nog contact had met rebellen en ook achtervolgd werd”*. Ze herhalen dat ze aldus *“niet steeds de algehele problematiek kennen”* en dat er, sinds hun moeder hen in België in de steek liet, *“ook niemand aanwezig (is) die precies de volledige asielproblematiek kan kaderen”*.

Aangaande de reisstempels naar Georgië in het paspoort van M.D., benadrukken verzoeksters dat M.D. *“absoluut geen weet (heeft) van ooit in het buitenland geweest te zijn”*. Zij zou ook nooit gesteld hebben dat de reis die zij deed als 12-jarige gerelateerd was aan de stempels in haar agenda, gezien die stempels in haar paspoort zijn gezet toen ze 15 jaar oud was. Ze stellen: *“Tweede verzoekster heeft nooit verklaard of willen verklaren dat dit een uitleg vormde voor de stempels. Tweede verzoekster weet de dag van vandaag nog steeds niet hoe de stempels in haar paspoort zijn gekomen.”*. Ze wijzen erop dat het *“een gekend fenomeen (is) dat paspoorten en andere officiële documenten in Rusland gemakkelijk worden doorverkocht, gebruikt door andere personen of zelfs vervalst”*. Ze achten het dan ook *“perfect mogelijk dat de moeder van verzoeksters het paspoort van tweede verzoekster heeft uitgeleend aan een kennis die zelf geen paspoort had, nu dit meer gebeurt in Tsjetsjenië”*.

Vervolgens wijzen verzoeksters op hun *“extreem kwetsbare profielen”*. Ze benadrukken dat ze als minderjarigen toekwamen in België, dat ze daarna door hun moeder in de steek werden gelaten, dat ze geconfronteerd werden met traumatische ervaringen in hun land van herkomst en dat ze *“er wel vanuit gingen dat zij de steun van hun moeder hadden, wie de volledige problematiek kent, maar onverwacht alleen kwamen te staan”*. Ze menen dat er aldus niet kan worden verwacht *“dat zij een antwoord hebben op alle vragen en overal eenduidig kunnen antwoorden”*. Ze merken op dat ze bij hun binnenkomst in België nog minderjarig waren en ten tijde van hun gehoren bij het commissariaat-generaal net meerderjarig waren geworden. Ze stellen: *“De commissaris-generaal diende dus met de nodige omzichtigheid verzoeksters te verhoren, des te meer nu het zeer kwetsbare personen betreft. Dit is helemaal niet gebeurd. Integendeel.”*. Ze klagen aan dat *“de weigeringsbeslissing bijna volledig gebaseerd is op de verklaringen van tweede verzoekster, de jongste verzoekster”*, waarvan volgens hen *“geweten is dat zij minder kennis had van de problematiek dan de haar oudere zus”*. Verder hekelen ze dat ze nooit werden geconfronteerd met vermeende tegenstrijdigheden en vaagheden en dat Z.D. *“nooit meer is gehoord”* na de interviews van M.D.: *“Eerste verzoekster werd wel nog uitgenodigd op datum van 26/05/2015, maar aangezien zij juist bevallen was, kon zij niet aanwezig zijn. Voor eerste verzoekster nogmaals werd uitgenodigd, werd reeds overgegaan tot een weigeringsbeslissing.”*. Verzoeksters besluiten: *“Het is evident dat de werkwijze van het commissariaat-generaal niet strookt met wat de werking en de rechtspleging die verwacht wordt van de asielinstanties, dit wijst dan ook op machtsmisbruik. De volledige weigeringsbeslissing van beide verzoeksters is gelijklopend en steunt volledig op de verklaringen van tweede verzoekster, de jongste en de minst wetende verzoekster van de twee. Nu de commissaris-generaal niet gehandeld heeft als wat verwacht wordt van een asielinstanties, dient de beslissing vernietigd te worden en dienen verzoeksters op zijn minst de kans geboden te worden een volwaardige behandeling van hun asielaanvraag.”*.

Ten slotte bespreken verzoeksters de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Ze verwijzen dienaangaande naar “Algemeen Ambtsbericht Noordelijke Kaukasus van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken” van juli 2014, naar de website “Caucasian Knot”, naar een rapport van “U.S. Department of State” en naar een rapport van Amnesty International van juni 2012. Verzoeksters besluiten: *“Voor burgers is er bijgevolg wel degelijk een reëel risico op schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a en b. Verregaande mensenrechtenschendingen komen immers voor in Tsjetsjenië. Mensen worden er op een onmenselijke en vernederende wijze behandeld. In casu dienen verzoekster terug te keren, zonder dat zij aldaar nog enige familie hebben. Verzoekster blijven als wees achter en dienen bij terugkeer alleen zien te overleven in een zeer onveilig en onstabiel gebied. Bij terugkeer naar het land van herkomst is het heel waarschijnlijk dat de verzoeksters zullen worden blootgesteld aan mensenrechtenschendingen en dat zij in een mensenwaardige situatie zullen terecht komen.”*

Verzoeksters vragen de bestreden beslissing te hervormen en hen als vluchteling te erkennen, hen minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien de hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. Verzoeksters verklaren dat zij de ordediensten dienen te vrezen omdat hun vader, die sneuvelde in 2002, bij de rebellen streed en omdat hun moeder in 2012 illegaal medicatie verkocht aan een strijdmaker van haar echtgenoot. In hun verzoekschrift geven verzoeksters aan dat hun moeder hen tijdens hun asielprocedure achterliet in België en dat ze niet op de hoogte zijn van haar verblijfplaats. Op de zitting van 8 maart 2016 blijkt dat hun moeder terug is opgedoken en bevestigen verzoeksters dat ze samen met hun moeder vluchtten en dat ze dezelfde asielmotieven inroepen. In het belang van de procedure wordt het dossier van verzoeksters uitgesteld naar de zitting van 22 maart 2016, zodat het samen met het dossier van hun moeder behandeld kan worden. Ter zitting van 22 maart 2016 bevestigen verzoeksters nogmaals dat zij zich steunen op de motieven zoals uiteengezet door hun moeder. In het verzoekschrift wordt tevens gesteld dat hun moeder *“de volledige problematiek kent”*.

2.4. De Raad heeft bij arrest nr. 168 204 van 24 mei 2016 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van hun moeder F.D. verworpen. Dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. De Raad hecht geen geloof aan verzoeksters verklaringen dat zij de ordediensten dient te vrezen omdat haar echtgenoot, die sneuvelde in 2002, bij de rebellen streed en omdat zij zelf in 2012 illegaal medicatie verkocht aan een strijdmakker van haar echtgenoot.

2.4. Vooreerst stelt de Raad vast dat uit de informatie in het administratief dossier - "COI Case: TCH2015-011" van 17 mei 2015 - blijkt dat de documentatiedienst CEDOCA onderzoek verrichtte naar het overlijden van verzoeksters man op 23 oktober 2002, maar dat geen informatie werd teruggevonden over dit overlijden, hoewel haar man een leidende functie bij de rebellen zou hebben bekleed. Verzoeksters verklaring dat haar man een leidende rebel was wordt hierdoor ontkracht alsook dat verzoekster omwille van het hoger profiel van haar man, zelf in de negatieve aandacht kwam.

2.5. Aangaande haar werk in apotheek legt verzoekster geen enkel begin van bewijs neer, hoewel zij er reeds enige tijd werkte, waarvan de laatste 6 maanden officieel (gehoor, p. 10), en zij aangaf dat dergelijke documenten bij haar thuis zouden liggen. Indien redelijkerwijze van de kandidaat-vluchteling kan worden verwacht dat er bewijzen kunnen worden voorgelegd, kan op basis van zijn medewerkingsplicht nochtans worden verwacht dat deze alle nodige inspanningen levert om deze bewijzen voor te leggen. Verzoekster laat na aan te tonen dat zij alles in het werk heeft gesteld om enige bewijsstukken van haar werkzaamheden te bemachtigen. Verzoeksters verklaringen zijn eveneens onvoldoende om deze beweringen hard te maken.

2.6. Voorts zijn haar verklaringen over de problemen die zij omwille van haar werk als apotheekassistente zou hebben gekend onaannemelijk. Zij stelde dat er een rebel, die nog met haar echtgenoot zou gestreden hebben, op een dag langskwam in de apotheek en haar daar ter plaatse probeerde overtuigen om hem de medicatie te verkopen, waarbij hij vertelde over de gewapende strijd en het wedervaren van haar echtgenoot (gehoor, p. 16). Uit de informatie in het administratief dossier blijkt echter dat de strijdende groepen uiterst voorzichtig te werk gaan, omdat ze weten dat het risico op verraad erg groot is. Dat deze man derhalve het risico nam verzoekster in de apotheek aan te spreken om meteen diezelfde dag nog medicatie te kopen, hoewel hij haar ook wist wonen en eerder al op straat zag, is bijgevolg geheel onaannemelijk. Voorts verklaarde verzoekster dat zij hem de gevraagde medicijnen (in grote hoeveelheid en zonder voorschrift) diezelfde dag nog zou hebben verkocht, zonder enige voorzorgsmaatregel (gehoor, p. 16-17), terwijl zij eerder aangaf dat zij eerst weigerde de medicatie te verkopen omdat de regels dit niet toelieten en zij voor niemand anders deze uitzondering zou maken (gehoor, p. 16-17). Verzoeksters verklaringen zijn eveneens ongeloofwaardig nu ze deze enkel als afzonderlijke feiten aanbrengt terwijl kan verwacht worden dat de verkoop zonder voorschrift van grote hoeveelheden medicijnen de eigenaar van de apotheek zal verontrusten. Verzoekster blijkt zich hiervan niet bewust en blijft bij louter loze beweringen.

2.7. Het is evenmin aannemelijk dat verzoekster reeds in oktober 2012 werd gewaarschuwd door de rebel aan wie zij de medicatie verkocht, maar dat zij deze waarschuwing kennelijk niet serieus nam en gewoon haar leven en werk als vanouds verderzette (gehoor, p. 18).

2.8. Verzoeksters bewering dat zij uiteindelijk in december 2014 onderdook tot haar vertrek in mei 2015 kan niet blijken nu ze gewoon in haar eigen huis bleef (gehoor, p. 19-20). De uitleg in het verzoekschrift dat zij in haar eigen huis onderdook omdat zij "niets anders (kon) doen" en dat zij de indruk gaf "alsof ze daar niet meer woonden door karton te plaatsen op de ramen en alles op slot te doen" doet hieraan niets af. Bovendien stelt verzoekster in deze periode tal van handelingen die slechts kunnen bevestigen dat verzoekster niet geheim leefde. Ze heeft immers talrijke administratieve stappen gezet die geleid hebben tot de uitreiken van een internationaal paspoort voor haar zoon op 19 april 2013, en het binnenlands paspoort van haar zoon in januari 2013 dat in maart 2013 van een woonstregistratiestempel werd voorzien en waarin ook in april 2014 werd gestempeld dat hem een internationaal paspoort werd uitgereikt. Hieruit kan slechts blijken dat verzoekster niet onderdook maar integendeel voortdurend vrij haar administratieve overheden benaderde. Verzoekster kan dan ook geen vrees voor deze autoriteiten aannemelijk maken, laat staan een onderduiken. Ten slotte stelde verzoekster dat in heel deze periode van "onderduiken", voor zover zij weet, niemand bij haar thuis of het naburige huis van haar

schoonfamilie zijn langs geweest om hen te zoeken (gehoor, p. 21), wat slechts kan beamen dat verzoekster niet vervolgd werd.

2.9. Ten slotte legde verzoekster, net als haar dochter M.D, incoherente verklaringen af met betrekking tot de verblijfplaats van de familie in de zomer van 2012. Verzoekster ontkende ooit in Georgië verbleven te hebben (gehoor, p. 3) en verduidelijkte dat zij "heel lang geleden" hooguit tweemaal voor telkens twee dagen naar Georgië reisde om haar ouders te bezoeken. Haar dochter verklaarde dat ze nooit eerder in Georgië was (gehoor M.D., p. 5-7) wat duidelijk gelogen is nu uit haar paspoort blijkt dat zij, kort voor het vertrek uit de Russische Federatie, van 15 juni 2012 tot 23 augustus 2012 in Georgië was. Verzoekster en haar dochter houden aldus informatie achter omtrent hun verblijfplaats in de zomer van 2012 wanneer verzoeksters beweerdelijk net in deze periode meermaals bezocht zou zijn geweest door een rebel, hetgeen de aanleiding zou hebben gevormd voor de problemen die hen deed besluiten haar land van herkomst te verlaten.

2.10. De bestreden beslissing stelt dat er dan ook ernstige redenen zijn te vermoeden dat verzoekster een verblijfsstatuut of zelfs staatsburgerschap van Georgië achterhoudt. Uit haar verklaringen blijkt dat haar ouders het Georgische staatsburgerschap bezitten, dat haar beide ouders een Georgische familienaam bezitten en dat haar ouders eerder al in Georgië woonden, nog voor hun terugkeer naar daar in 2002 (gehoor, p. 2-3). Ook verzoeksters zus zou inmiddels in Georgië verblijven. Verzoekster beweert echter zelfs niet bij benadering te weten sinds wanneer haar ouders het Georgische staatsburgerschap genieten (gehoor, p. 3), noch of haar zus eveneens het Georgische staatsburgerschap geniet (gehoor, p. 7). Dergelijke onwetendheid kan uiteraard niet overtuigen, temeer gezien zij in de zomer van 2012 vermoedelijk lange tijd bij haar ouders op bezoek was en zij een goed contact heeft met haar zus (gehoor, p. 13).

2.11. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.12. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.13. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Tsjetsjenië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Op basis van "COI Focus: Tsjetsjenië: Veiligheidssituatie" van 22 juni 2015 - door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier -, stelt de Raad immers vast dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. De verwijzingen naar de informatie in het administratief dossier en de stelling in het verzoekschrift dat uit deze informatie blijkt "dat de autoriteiten zich in hun strijd tegen de rebellie schuldig maken aan misbruiken, vaak gepaard gaand met geweld : onrechtmatige arrestaties, gefabriceerde rechtszaken, verdwijningen/ontvoeringen, foltering tijdens detentie, buitengerechterlijke executies, collectieve vergeldingsacties zoals brandstichting in de huizen van familieleden van al dan niet vermeende strijders, opsluiting in geheime detentiecentra" doet geen afbreuk aan het voorgaande besluit omtrent het aan de gang zijn van een binnenlands of internationaal gewapend conflict. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het

betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, quod non in casu.

2.14. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.5. Waar verzoeksters in het verzoekschrift, aangaande de reisstempels naar Georgië in het paspoort van M.D., stellen dat het *“een gekend fenomeen (is) dat paspoorten en andere officiële documenten in Rusland gemakkelijk worden doorverkocht, gebruikt door andere personen of zelfs vervalst”*, merkt de Raad op dat deze bewering geenszins gestaafd wordt met objectieve informatie. Bovendien werd verzoekster geconfronteerd met de stempels in haar internationaal paspoort, waaruit blijkt dat zij op 15-jarige leeftijd twee maanden in Georgië verbleef, en maakte zij toen geen melding van het feit dat haar moeder *“perfect het paspoort van tweede verzoekster heeft uitgeleend aan een kennis die zelf geen paspoort had, nu dit meer gebeurt in Tsetsjenië”*, zoals wordt aangevoerd in het verzoekschrift. Ten slotte kan nog worden toegevoegd dat verzoekers grootouders aan moeders kant de Georgische nationaliteit bezitten zodat geenszins kan aangenomen worden dat verzoeksters niet zouden weten of ze wel of niet naar Georgië gingen op familiebezoek bij hun grootouders en tante.

2.6. Volledigheidshalve stelt de Raad nog vast dat verzoeksters zelf incoherente en wijzigende verklaringen aflegden over wanneer ze door een leerkracht op school over hun vader werden aangesproken en een week later door een wagen werden gevolgd (gehoor M.D. 28 april 2015, p. 8-9; gehoor M.D. 26 mei 2015, p. 2; gehoor M.D. minderjarige 10 december 2013, p. 8), met hoeveel ze waren toen ze door de wagen gevolgd werden (gehoor M.D. minderjarige 10 december 2013, p. 8; gehoor M.D. 26 mei 2015, p. 4), over wanneer ze hun moeder hierover vertelden (gehoor M.D. 28 april 2015, p. 8; gehoor M.D. 26 mei 2015, p. 3), over of hun moeder vervolgens vragen stelde (gehoor M.D. minderjarige 10 december 2013, p. 9; gehoor M.D. 26 mei 2015, p. 5) en over vanaf wanneer ze niet meer naar school zijn gegaan na dit incident met de wagen (gehoor M.D. 28 april 2015, p. 9-10; gehoor M.D. 26 mei 2015, p. 5).

2.7. Waar in het verzoekschrift gesteld wordt dat M.D. *“onder grote stress”* stond, dat zij *“nog eens totaal verweesd”* achterbleef nadat hun moeder hen achterliet in België en dat zij *“door grote stress, zonder na te denken en door snel te antwoorden, als MINDERJARIGE bij een eerste procedure een foute data vermeld”* heeft, en meermaals benadrukt wordt dat verzoeksters *“extreem kwetsbare profielen”* hebben, antwoordt de Raad dat ook van personen die bij aankomst in België 17 en 18 jaar zijn redelijkerwijs kan worden verwacht dat ze doorleefde ervaringen kunnen geven en kunnen antwoorden op vragen inzake eenvoudige, direct waarneembare en elementaire zaken in verband met hun eigen belevingen. Verzoeksters brengen geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat ze verhinderd zouden zijn de door hen beleefde asielfeiten coherent te omschrijven.

2.8. De stelling in het verzoekschrift dat M.D. *“nooit verklaard (heeft) dat ze met 3 waren op het moment van de achtervolging”* vindt geen weerslag in het administratief dossier, waaruit blijkt dat M.D. tijdens haar gehoor als minderjarige op 10 december 2013 verklaarde: *“(…) stonden we op onze mamma te wachten aan de school. Toen ze niet kwam opdagen, werden we ongerust en gingen we alle 3 naar huis. Onderweg naar huis, werden we blijkbaar gevolgd door een wagen met getinte ruiten.”* (gehoor M.D. minderjarige 10 december 2013, p. 8).

2.9. Dat M.D. *“nooit heeft wille zeggen dat haar moeder niets heeft gezegd of nooit heeft geantwoord toen zij werd ingelicht over de achtervolging”*, dat zij dacht dat de dossierbeheerder *“naar een verder specifieke reactie vroeg om te kijken of haar mama abnormaal had gereageerd of zelf nog informatie over de problemen, die zij zelf ook had, heeft gelost”*, zoals wordt aangevoerd in het verzoekschrift, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoekster M.D. op het Commissariaat-generaal meermaals gevraagd werd naar de reactie van hun moeder (*“Wat was haar reactie?”, “Heeft ze daar iets over gezegd, iets op geantwoord?”, “Heeft ze niets gezegd?”, “Dus jullie vertelden aan jullie moeder over die auto, ze schrok, jullie mochten niet meer naar school gaan, heeft ze nog andere dingen gezegd, had ze bepaalde vragen?”*) en dat zij geen enkele melding maakte van het feit dat haar moeder vragen stelde zoals welke auto dat was, wie erin zat, welke nummerplaat de auto had, wat M.D. wél zelf aangaf tijdens haar gehoor als minderjarige (gehoor M.D. minderjarige 10 december 2013, p. 9).

2.10. In het verzoekschrift wordt nog gesteld dat verzoeksters niet veel weten over de problemen van hun moeder omdat M.D. amper 18 jaar oud is en Z.D. 19 jaar, omdat *“een moeder haar jonge kinderen wil beschermen”*, omdat Z.D. iets ouder en ook aandachtiger is voor de problemen die ze gekend hebben in Rusland en omdat Z.D. haar jongere zus in bescherming wilde nemen. Ze stellen dat ze aldus *“niet steeds de algehele problematiek kennen”*, dat er, sinds hun moeder hen in België in de steek liet, *“ook niemand aanwezig (is) die precies de volledige asielproblematiek kan kaderen”* en dat ze *“er wel vanuit gingen dat zij de steun van hun moeder hadden, wie de volledige problematiek kent, maar onverwacht alleen kwamen te staan”*. De Raad merkt op dat, voor zover verzoeksters al gevolgd zouden worden dat ze niet op de hoogte (kunnen) zijn van alle details van de problemen van hun ouders, niet kan worden ingezien waarom verzoeksters dermate incoherente en vage verklaringen afleggen over de incidenten - dat ze door een leerkracht op school over hun vader werden aangesproken, dat ze door een wagen werden gevolgd, wanneer en hoe ze hierover met hun moeder praatte en wanneer ze stopen met schoollopen - die ze zelf op 15- en 16-jarige leeftijd meemaakten. Bovendien blijkt uit het voorgaande dat de moeder van verzoeksters over haar eigen problemen evenmin aannemelijke verklaringen aflegde.

2.11. De stelling in het verzoekschrift dat *“wat ze hebben meegemaakt kadert ook in een gekende problematiek en vinden steun in objectieve informatie”*, waarvoor ze verwijzen naar *“Algemeen Ambtsbericht: Russische Federatie, Ministerie van Buitenlandse Zaken van Nederland”* van juli 2014, is slechts een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst, maar volstaat niet om aan te tonen dat verzoeksters in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeksters blijven hier, gelet op het voorgaande, in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.12. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeksters geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.15. Verzoeksters hebben niet aannemelijk gemaakt dat ze voldoen aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Ze beroepen zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit hun verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat ze voldoen aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De verwijzingen in het verzoekschrift - naar *“Algemeen Ambtsbericht Noordelijke Kaukasus van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken”* van juli 2014, naar de website *“Caucasian Knot”*, naar een rapport van *“U.S. Department of State”* en naar een rapport van Amnesty International van juni 2012 - waaruit verzoeksters besluiten dat er *“Voor burgers bijgevolg wel degelijk een reëel risico op schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b”* is, doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen omtrent de geloofwaardigheid van hun asielrelaas. Een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeksters blijven hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). De bewering in het verzoekschrift dat verzoeksters *“In casu dienen terug te keren, zonder dat zij aldaar nog enige familie hebben. Verzoekster blijven als wees achter en dienen bij terugkeer alleen zien te overleven in een zeer onveilig en onstabiel gebied.”* maakt een dergelijk reëel risico op ernstige schade evenmin aannemelijk, temeer daar verzoeksters er kennelijk wel in zouden slagen zich in een vreemd land zoals België, zonder enige overige familie, te vestigen.

2.16. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Tsjetsjenië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Op basis van *“COI Focus: Tsjetsjenië: Veiligheidssituatie”* van 23 juni 2014 - door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier -, stelt de Raad immers vast dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden,

waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

2.17. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.18. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig mei tweeduizend zestien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK